

zením s ohněm, na př. zapaluje si cigaretu, zavinil požár, nýbrž předmětem jeho úředního výkonu jest toliko a pouze odhad, a teprv, kdyby nezákonným odhadem způsobil nějakou škodu a nezákonnost mohla se mu přičítati za vinu, mohlo by se jednati o ručení státu. Jinak ručí si jen orgán sám za své zavinění jako soukromník, a proti všem takovým soukromníky způsobeným škodám dlužno se chrániti pojištěním. Také žalobci museli počítati s nebezpečím, že bouda jejich může býti kým-koli buď z neopatrnosti neb úmyslně zapálena a měli se tedy proti neštěstí opatřiti, a mohou se hojiti jen na tom, kdo jim škodu způsobil, pak-li se to stalo zaviněně, stát však nemá s tou věcí docela nic co činiti.

Čís. 4311.

Předpis Šu 370 ex. ř. vztahuje se pouze na konečné rozsudky první stolice. Ustanovení Šu 371 čís. 1 ex. ř. netýká se útrat odvolacího řízení.

(Rozh. ze dne 29. října 1924, R II 362/24.)

Soud první stolice povolil exekuci ku zajištění útrat odvolacího řízení. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Pro peněžitý nárok, jenž přiznán byl rozsudkem první stolice, potvrzeným soudem odvolacím, lze sice, když proti rozhodnutí druhé stolice vzneseno bylo odvolání, povolit zajišťovací exekuci dle Šu 371 čís. 1 ex. ř. v novém doslovu i bez osvědčení, v Šu 370 ex. ř. žádaného. Jest tedy v případě takovém pro povolení zajišťovací exekuce exekučním titulem rozsudek prvního soudu. Rozhodnutí o útratách sporu, pro něž žádáno jest za exekuci zajišťovací, jest rozhodnutím druhé stolice a netvoří takového exekučního titulu první stolice, vždyť nejde o výrok odvolacího soudu, potvrzující stejné rozhodnutí soudu prvního, nýbrž o výrok nový a na takový případ ustanovení Šu 371 čís. 1 ex. ř. se nevztahuje (»Exekuce na základě rozsudku, první stolicí potvrzeného«). Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelovo tvrzení, že návrh na povolení zajišťovací exekuce ohledně odvolacích útrat neopíral o § 371 ex. ř., nýbrž o § 370 ex. ř., odporuje spisům, a je toto tvrzení, nejsou obsaženo v řečeném návrhu, v oprávném řízení nepřipustnou novotou. Proto rekursní soud správně posuzoval oprávněnost navržené zajišťovací exekuce pouze s hlediska Šu 371 ex. ř., a to ovšem správně, čemuž konečně stěžovatel ani neodporuje, poukazuje ku zdejšímu rozhodnutí sb. n. s. čís. 297. Leč i kdyby bylo lze stěžovateli přisvědčiti, že skutečně jest nebezpečnost pro vydobytí jeho pohledávky, návrh jeho by neobstál ani s hlediska Šu 370 ex. ř. Podle tohoto může býti exekuce zajišťovací povolena na základě konečného rozsudku. Takovým jest podle Šu 390 c. ř. s. na rozdíl od mezitímného rozsudek, kterým jest rozepře buď úplné,

nebo částečně, ale s konečnou platností v první stolici vyřizována. Není jím rozsudek odvolacího a dovolacího soudu. To vyplývá také právě z §u 371 č. 1 ex. ř., v němž je zdůrazněno, že exekučním titulem pro zajišťovací exekuci může být pouze rozsudek první stolice. Ale to vyplývá dále z úvahy, že byla-li zajišťovací exekuce povolena, vztahuje se podle §§ 216 poslední odstavec a 286 poslední odstavec ex. ř. nabytý právo zástavní na všechny útraty procesní a exekuční, pokud to zákon zvláště dopouští, tedy vztahuje se i na útraty odvolacího a dovolacího řízení, byť i pro tyto přirozeně podle zákona zajišťovací exekuce nemohla být povolena. Domáhá-li se tedy věřitel pro odvolací útraty soudcovského práva zástavního, přehlíží, že již takového práva nabyl zajišťovací exekucí zahájenou a vykonanou podle rozsudku první stolice jako exekučního titulu. Z toho jasně vysvitne, proč zákon omezil v §u 370 ex. ř. exekuční tituly tamže uvedené mezi jiným pouze na k o n e č n é rozsudky, tedy na rozsudky první stolice.

Čís. 4312.

Hospodářský dozorce náleží k osobám jmenovaným v §u 12 (2) zákona o osmihodinové době pracovní ze dne 19. prosince 1919, čís. 91 sb. z. a n. Požadavek bydlení v domácnosti zaměstnavatelské týká se pouze osob uvedených v §u 12 (1) první věta zákona.

(Rozh. ze dne 29. října 1924, Rv II 541/24.)

Žalobce byl hospodářským dozorcem na panství žalovaného a, byv vypovězen, domáhal se na žalovaném úplaty za práci, již konal nad osmihodinovou dobu pracovní. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: První soud vychází ze správného stanoviska, že žalobce byl nikoliv hospodářem, jak tvrdil v žalobě, nýbrž pouze dozorcem, jak také jako svědek při svém výslechu potvrdil správce N., jenž přijímal žalobce v roce 1918 za dozorce. To ostatně odvolatel ani nevytýká, ano v odvolání se dovolává svědectví Josefa K-a o tom, že se d o z o r c i za práci přes čas odměny domáhali. Byl-li žalobce dozorcem, správně první soud činnost jeho podřadil pod ustanovení §u 12 odstavec druhý zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. Bylť osobou, najatou ke služebním úkonům nepravdělně konaným a nepatrně namáhavým, jako jsou d o z o r a střežení domu podniků a hlídka zvířat. Pro takové osoby náleží ve 24 hodinách odpočinek 12 hodin a z toho aspoň 8 hodin nepřetržitý klid v noci. Když tedy žalobce pracoval kromě pravidelné pracovní doby desetihodinné ještě přes čas denně dvě hodiny, nelze ve smyslu §u 12 zákona práci tu pokládati za práci přes čas ve smyslu §u 1 a 6 zákona a nelze proto shledávati ve zjištění prvního soudce rozpor se spisy, protože žalobce práci konal v době 12 hodin v §u 12 cit. zák. stanovené. Správně proto první soud věc po stránce právní posoudil, a jest příkrá kritika jeho názoru odvolatelem co nejméně odůvodněna, protože požadavek bydlení v domácnosti zaměstnavatelově týká se pouze osob v §u 12 odstavec